

Biväxter och sorthonung

Norrköpings fängelse gav fin lindhonung

Norrköpings gamla fängelse och tre sorters honung. Den ljusaste är lindblomshonung som blev ovanligt ljus det året, den gulare vanlig sommarhonung hemifrån min äng med omgivningar och den mörkaste en bladhonung från lindarna som blev betydligt ljusare än den som nämns i artikeln.

För de flesta biodlare handlar väl honungsskörderna oftast om en salig blandning av det som växterna i närheten ger i form av sin nektar och det varierar lite under säsongen beroende på vad som för tillfället blommar.

För att få en ren sorthonung från en enda sorts växt, eller åtminstone så ren det nu går att få, krävs det nästan alltid att man med tomma skattlådor på kuporna placerar dessa på en plats där det finns ett överflöd av en enda sorts växt som blommar och nästan ingenting annat. Till exempel intill stora vidsträckta rapsfält som just börjat ge nektar. Egentligen är ju denna monokultur inte någon bra miljö för bina som ju behöver samla både nektar och pollen under hela säsongen från tidig vår när sälgen börjar slå ut och ända fram till hösten då de förbereder sig för att spendera hela vintern i sitt samhälle. När rapsen har blommat ut finns det ju inte mycket kvar för bina att samla och just därför måste de flyttas.

Men det finns åtminstone en sorthonung det faktiskt går att få väldigt rikligt av i en väldigt varierad miljö som är bra för bina under hela året och det är där det finns många stora lindar.

I Norrköping finns det många hundra flerhundraåriga lindar. Som tätast i ett område som innefattar Folkparken, Åbackarna, Norra kyrkogården, Matteus kyrka och Norra Promenaden och i viss mån även en del av Södra Promenadens lindalléer.

Jag klurade på hur jag skulle kunna placera ut bikupor mitt i det området i en stad med över 140 000 invånare och samtidigt få ha mina bin ifred utan skadegörelse eller stöld och kom efter lite funderande på att Norrköpings fängelse ligger mitt i just detta område.

Clark Olofsson, Svartenbrant, Maskeradligan, Ioan Ursut, Mattias Flink och de andra fångarna var ju sedan länge utflyttade och fängelset nedlagt sedan några år tillbaka, så jag ringde helt enkelt upp fastighetsägaren och fick av denne tillstånd att flytta in med mina bin innanför murarna. Perfekt, gissa om jag blev glad och gissa om det blev lindhonung. Det hade aldrig tidigare doftat så mycket lindblom i mitt slungrum när det äntligen var dags.

Sedan dess har det blivit lindhonung i varierande grad varje säsong beroende på vädret. Ett år när det var riktigt varmt med över 30 graders värme och inte en droppe regn under hela blomningen blev det ingenting. Blommorna torkade bort. Men vad som hände i stället var att det blev så där kladdigt under lindarna som ni som har parkerat en cykel eller en bil under en lind säkert vet. Eller som ni vet, som har gått på en trottoar där lindars grenar hänger ut över den och skosulorna nästa klistras fast i marken. Det kladdiga är växtsaft från lindarnas blad som droppar ned och även den samlas av bina eftersom den innehåller mycket socker.

Den bladhonungen eller lushonungen om man så vill, blev det året nästan kolsvart. Den var lika mörk som starkt kaffe och otroligt söt och god. Nästan som något exklusivt godis från en finare pralinask. Ja, kriminellt god. Och den höll sig dessutom flytande i över två år.

Robert Svensson

